
MIRTAZAPIN

RAŠA KOMINAC RADOSLAV

POLEĐINA

rekavši to, uvredio sam je,
debelo, ali,
ona je samo plakala i
nije puštala moju ruku,
bio je to jak stisak,

da,

a vi se grdno varate ako mislite
da je upravo napuštam,
u tome nema ni trun istine,
nikako,

ali,

ako vam je baš do istine,
evo i nje,
“dosta mi je ovakvog života”,
jedva da je čujem,
želi drugog čoveka pokraj sebe,

sreli su se na borskom jezeru,
onomad,
na seminaru,
govorio je,
ispoveda se,
o novom antikorupcijskom zakonu, i
kasnije,
dok su pili kafu u separeu hotela,
taj čovek je bio,
smejurija jedna,
ljubazan prema njoj,
ljubazan prema mojoj ženi,

da,

a priroda se baš bila potrudila oko njih,
prokleta da je,
drvce ovde,
cvetak onde,
trava ispod,
ptice iznad,
pčele naokolo, i

odjednom,

poverovali vi u sve ovo ili ne,

setim se jedne stare crno-bele fotografije,
a na njoj,
moji roditelji,
mladi su, i,
vole se,

piknik na kopaoniku,
sedmijulhiljadudevetstosedamdesetčetvrta,
tako piše na poledini fotografije,
moji roditelji zarobljeni u večnosti, i,
ako samo ovlaš pogledate tu fotografiju,
videćete ljubav,
samo ljubav i ništa više, i,
u tom trenutku,
još uvek se vole,
ti moji roditelji,
nasmejani su,
još uvek se nisu rastali,
to je došlo kasnije,
ne mnogo kasnije,

da, ali,

rastali su se,
bolno, a

sada,

nekoliko decenija kasnije,
vidim svog oca,
tik je iza kuće,
star i usamljen čovek,
nag do pojasa,
ašov mu u rukama...

INJE

napolju je rano jutro i tiho je,
kroz prozor spavaće sobe vidim,
krošnje miruju, a
na polegloj travi, u dvorištu,
svetluca inje,
samo se presijava na suncu koje
tek što se ispilelo,
hladno martovsko jutro,

da,

ali,

ovog jutra u meni nema ničeg
što bih želela da podelim s njim,
da mu kažem,
puštam ga da spava,
nek se baš dobro naspava,
a onda, predveče,
kad se vratim s posla,
o svemu ćemo govoriti,
vreme je za to,

o, da,

sve ćemo lepo razjasniti,

ali,

pre nego što izađem iz kuće i krenem ka garaži,
odem u kuhinju i,
šta tamo nalazim?

u sudoperi je čaša, a
verujte mi,

kladila bih se na sebe da sam sinoć
sve sudove uredno oprala i
poslagala u ormariće,
u crnoj kesi sa otpacima vidim praznu flašu votke i
tetrapak sa sličicom pomorandže koja ima,
dečjom rukom nacrtane,
oči, nasmejana ustašca i pege,

da,

jeftin je to sport,
prijatelju,
pomišljam,
ta poezija,
bedan izgovor za previše alkohola i tugu,
samo komad papira i zašiljena olovka,
možemo i tako,
tiho kažem sebi,

ali,

onda, naglo,
i sami znate kako je to,
već su vam se događale takve stvari,
zar ne,
spopadnu me,
istovremeno, i
osećaj bespomoćnosti i
napad panike, i,

samo se skljojкам na patos kuhinje,
rukama se uhvatim za nogare stola sa koga,
zbog siline trzaja,
padne staklena časa s dunjama i
razbije se u paramparčad, a
žute dunje, te žute dunje,
pune krhotina,

samo se razmile po podu kuhinje,

da,

ali,

samo jedan tren kasnije,
pustim te proklete nogare i
opružim se po patosu koliko sam duga, a
ima me,
krupna sam devojka,
devojka sa sela,

dok on, gore, i dalje spava,
čak i da se probudi,
neće ni mrdnuti,
sklopiće oči iznova,

o, da,

taj se neće pokrenuti ni do podneva,
i dalje od toga,
znam to...

BOLNICA, POPODNE...

hej, *tih*,
reci nešto,
reci nešto lepo,
ostavio te *prle*, pa
sad tuguješ,

zato si se propio,
zar ne?

MIRTAZAPIN

i onda, ta mlada žena me,
iznenada, sasvim iznenada,
snažno zagrlji,
zatim približi svoju stolicu mojoj, i,
otrese pepeo cigarete po meni,

eto,

omaklo se toj nežnoj devojčuri,

da,

ali,

verujte,

298

prepuštam se tom zagrljaju,
samo se prepuštam,
zažmurim i mislim,

gospode,

nek ovaj zagrljaj potraje,
samo nek potraje,

a onda čujem,

“srećan rođendan, tata”, i

odmah zatim dobijem poljubac u obraz,

kasno je popodne,
jedanaesti januar,
sneg je svuda oko moje kuće,

da,

samo sneg i šuma,
tušta i tma,

i onda,

otvorim oči i smešim se svom detetu, i,
ljubim tu kosu koja miriše na
alkohol i cigarete,

ti mirisi mi nisu strani,
naprotiv,
ti su me mirisi i doveli dovdde,

da,

ali,

sada,

sada sam trezan i

pribran...

LJUBAV, VOĆNJAK...

policija je *izdala* saopštenje za javnost u kome je,
između ostalog,
pisalo,
brana je pukla,
gore, na sitnici, a

meštani tvrde,
bog je uzeo branu,

da,

meštani u *to veruju*,
ali,
meštani,
kao i uvek,
paniče,
ti seljaci paniče iz dosade i sujeverja,
samo paniče,

300

ali,

evo šta se zaista dogodilo,

gredne zapornice su popustile,
u to se kunu stručnjaci iz kraljeva, a

brana je projektovana,
viču uglas stručnjaci,
po svim standardima,

i, opet,

nastavljaju,
ne otpisujmo ni zemljotres od pre neki dan,
mali, ali, ipak, zemljotres, a

taj stari voćnjak,

još uvek je gore,
tik pokraj izrovanog,
zemljanog puta,

da,

tu stenu klešem,

jednostavno, zar ne?

REGRESIJA

moja žena je počela da pije,
iznova,
najpre krišom,
pila je votku iz plastičnih čaša od kiselog mleka,
po ceo bogovetni dan,
ta nesrećnica,

a onda,
samo nekoliko meseci kasnije,
nije se treznila,
flaše, samo flaše,
svuda oko nas,

pride,

visila je na telefonu i
bestidno se ispovedala tom čoveku, a
taj čovek,
taj čovek nije njen otac,
ni sveštenik,
ni terapeut,

to nikako,

noć je već bila pala na našu terasu
kad sam ih čuo,
jasno sam čuo parčice tog jasnog razgovora,
ako je to uopšte bio razgovor...

O ČEMU LI SAM MISLIO...

... svih ovih meseci?
da se neće vratiti, možda?

naravno da se vratila,
ta poezija...

imam dve ruke i to mi je dovoljno,
kucam i puštam da sve to izađe iz mene,
ljubav, očaj i bes,
to je to, a

prošle nedelje sam joj rekao,
“volim te, i ne mogu bez tebe”,

dobro, nije bilo baš tako,
lagao sam, naravno,
nije mi prvi put,

303

ona ima dete i muža negde u italiji,

ali,

nema posao i nije srećna, i
sve sam to jasno video na njenom licu,
pio sam i govorio,
kao što to uvek i činim,

onda,

ona na tren zažmuri,
ne veruje u moje reči,
vidim to, a
napolju je sve *onako*,

da, ali,

ona me sluša,
baš me pažljivo sluša,
sve ostalo je laž...

KOME TREBA POEZIJA?

trebalo bi da se latim nečeg korisnijeg...
recimo, da
dremnem u fotelji, da
oplevim luk iza kuće, da
ogovaram preko plotu, da
upalim kandilo, da
sačekam goste i poslužim meze, da
se molim nad tanjirom punim domaće supe, da
meditiram iza kuće gde na livadi spava sunce, da
popričam sa bratom o ovome ili onome, da
pošaljem sestri sms u kome je previše gneva, da
pljunem u reku, da
častim poštara ili konobara, da
ubijem pauka,
boga u ženi,
ženu u sebi,
sebe u ibru,
ibar u moravi,
moravu bez filtera,
filter bez kafe,
kafu u šolji,
talog u krvi,
krv u venama,
vene na igli,
iglu u kudelji,
kudelju u konopcu,
konopac oko vrata...